

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bożena Buraczewska
Protokolant: sekr. sądowy Magdalena Haraburda

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Augustowie
na rozprawie
sprawy z powództwa (...)
przeciwko (...)
o zapłatę

- I. Zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2012r. do dnia zapłaty.
- II. Zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) kwotę 767 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.
- III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 318,60 zł tytułem kosztów związanych z wydaniem opinii przez biegłego.

Sygn. akt I C 221/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) wniosła o zasądzenie od (...) kwoty 3.000 zł tytułem części z całości zadośćuczynienia za krzywdy jakich doznała na skutek wypadku z dnia 19 lipca 2009r. z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2011r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podniosła, iż w wyniku zaistniałego wypadku doznała uszkodzenia kręgów szyjnych i piersiowych przez co zmuszona była do noszenia kołnierza ortopedycznego. W opinii specjalisty powołanego przez PZU doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 %.

Pozwany (...) nie uznało powództwo i wniosło o jego oddalenie.

Twierdziło, iż złożona przez powódkę dokumentacja medyczna nie potwierdza bezpośredniego związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zgłaszanymi dolegliwościami, a wypadkiem z dnia 19 lipca 2009r. Wskazał, iż decyzja PZU z dnia 2 grudnia 2010r. dotyczyła ubezpieczenia dobrowolnego i nie jest dla pozwanego wiążąca.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym jest, iż w dniu 19 lipca 2009r. w miejscowości Augustów doszło do wypadku samochodowego, którego sprawcą był (...) posiadający umowę ubezpieczenia OC w (...). Pozwany kwestionując swoją odpowiedzialność za szkodę, jakiej w wyniku wypadku doznała (...) podniósł, iż zgodnie z notatką urzędową KPP w (...) powódka będąca pasażerką samochodu osobowego marki Opel nie doznała w wyniku kolizji obrażeń ciała, ani na miejscu zdarzenia nie zgłaszała dolegliwości. Również złożona przez nią dokumentacja medyczna nie potwierdza bezpośredniego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zgłaszanymi dolegliwościami, a wypadkiem z dnia 19 lipca 2009r. Ponadto zgłosiła się do lekarza ortopedy dopiero po dwóch tygodniach od daty zdarzenia, a przedłożona dokumentacja medyczna potwierdza u niej istnienie procesu chorobowego o podłożu zwyrodnieniowym.

W tej sytuacji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii na okoliczność stanu zdrowia powódki, cierpień fizycznych będących następstwem wypadku, utrudnień w życiu codziennym, w następstwie ograniczeń spowodowanych wypadkiem, trwałego uszczerbku na zdrowiu, rokowań na przyszłość, a także wypowiedzenia się, czy wskazywane przez powódkę dolegliwości powstały w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 19 lipca 2009r., czy też mogą mieć związek z wcześniejszym stanem zdrowia powódki.

Z opinii biegłego ortopedy, który posiada wiedzę fachową w tym zakresie i którą jako niekwestionowaną przez strony Sąd w całości podzielił, wynika rozpoznanie u (...) przebitego więzadłowego uszkodzenia kręgosłupa

szyjnego z zespołem bólowym i ruchowym oraz zmiany zwyrodnieniowe wielostawowe. Biegły stwierdził, iż wskazywane przez powódkę dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego mają związek z wypadkiem z dnia 19 lipca 2009 r., ponieważ mechanizm uderzenia drugiego pojazdu w pojazd, którym jechała powódka wskazuje na to, że doszło do nagłego silnego zgięcia głowy ku przodowi, a następnie odchylenia ku tyłowi. W wyniku tego mechanizmu doszło do naciągnięcia mięśni przykręgosłupowych oraz więzadeł międzykręgowych.

Ponieważ z dokumentacji medycznej wynika, że powódka już wcześniej miała zmiany zwyrodnieniowe oraz dyskopatię szyjną, uraz z dnia 19.07.2009r. spowodował nasilenie się dolegliwości bólowych. Z uwagi na powyższe fakty biegły uznał u niej 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, czyli minimalny uszczerbek w pkt 94a (dowód: opinia k. 101-105).

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przesłanki określone w w/w przepisie zostały w niniejszej sprawie spełnione, doszło bowiem do uszkodzenia ciała powódki skutkującego doznaniem przez nią 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wysokość odpowiedniej sumy której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowaną krzywdy ustalonej przez Sąd przy uwzględnieniu całokształtu sprawy (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004r. sygn. akt ICK 131/03). Uzupełnieniem tej zasady, a właściwie jej ograniczeniem, jest wywodzone również z użytego w art. 445 § 1 kc zwrotu mówiącego o „odpowiedniej sumie” – przyjmowane konsekwentnie w orzecznictwie rozwiązanie, zgodnie z którym przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy jednorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej

należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznaney krzywdy, m. in. takie jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała i uznał, że żądana kwota 3.000 zł nie jest wygórowana i odpowiada stopniu skrzywdzenia powódki. Podnieść w tym miejscu należy, że powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości kręgosłupa skutkujące uczęszczaniem przez nią na rehabilitację i przyjmowaniem leków przeciwbólowych.

Należną powódce kwotę Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2012. do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 kc odsetki należą się wierzycielowi za sam fakt opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a zatem należą się od dnia, w którym świadczenie to stało się wymagalne i powinno być zapłacone. Dochodzoną zaś kwotę można uznać za należną powódce we wskazanym dniu, gdyż jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2011 ICSK 243/10 terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania.

O kosztach Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc i 108 kpc.